

Holdtöltekor a rakparton

Kicsúszott az álmából, és hatalmasat koppant a parkettán. Riadtan ült fel, és a sötétben tapogatózni kezdett maga körül, de a tenyere minduntalan a polírozott deszkákat simította csak végig. Megtörölte izzadt homlokát. A függöny illesztésénél fény vágott a szobába. Az az átkozott telihold, nyögte és felült, ezúttal valóban, a matracon. Átkozott telihold, ismételte. Még nem volt annyira magánál, hogy vinnyogását visszagyömöszölhette volna a torkába, ahol napközben annyiszor érezte a gombócba gyűrt szavak feszítését. Leszállt az ágyról és mezítláb odalépett az ablakpárkányhoz, amelyen a kézirat hevert. Arrébb tolta, és óvatosan elhúzta a sötétítőt, hogy kinézzen. Az ablak tárva nyitva, a hátsó függöny vékony anyagán átfújta a szél. Karja és combja libabőrös lett, pedig kint is forró volt a levegő. Átkozott telihold, ismételte, és úgy érezte, egy leheletnyivel távolabb képződik meg a hangja, mint ahol kiejtette a szavakat. A tücskök viszont mintha egyre közelebb ciripeltek volna hozzá.

A hold pöffeszkedve uralta le az egész égboltot az alvást színlelő, palatető házak fölött. Akkor hát legyen, nézz a szemembe, határozta el még az álom intenzitásában, és szinte letépte a függönyt, hogy semmit ne takarjon ki az égből. Újra kiverte a víz, el kellett fordítania a fejét. Ezt most nem szabad, kezdett benne alábbhagyni az álom okozta zavaros felbolydulás, nem szabad elrontani, kutatott magában kapaszkodók után, nem szabad, figyelmeztette magát ismét, de az égen egyre nagyobb foltban terült szét a telihold hideg, lucskos fénye, és minduntalan letolta porondjáról a józanul köréje úszó felhőket. Lehuntya szemét és visszaszédült az álom félhomályába. Mellbimbói megkeményedtek pókhálóvékony trikója alatt. Ujjbegyeivel önkéntelenül megérintette őket. Nem, nem szabad, suttozta meggyőződés nélkül.

A Béka eszpresszóban azon a télen is hideg volt és bűdös. H. sosem járt ott korábban. Orvosi maszkban, zavartan tekintett körbe, miután belépett a ragacsos csipkefüggönnyel takart üveges ajtón. Kihívó piros ruhája, szövetkabátja elütött az ócska kocsmá vegetáló hangulatától.

Csodálkozással nézett körbe, mint aki most ébredt fel egy tengerentúltra induló repülő fedélzetén.

Ha legalább csak bűdös lenne – gondolta immár húsz perc meddő várakozás után, ismét visszatérve a földre, egy zsíros asztal mellett, amihez alig mert hozzáérni –, még vacillálhatna az ember, hogy érdekes-e ablakot nyitni, de így! További tíz perc múlva már semmi nem maradt benne a kezdeti lelkesedésből, nem mintha unta volna a tétlen üldögélést, amiből kislánya születése óta nemigen jutott ki neki, nem is a mellette ülő, ütemesen krákogó és sóhajtozó zsíros hajú férfi miatt, hanem mert a műanyag faliórára nézve látta, hogy nemsokára indulhat is haza a gyereket lefektetni. Karl pedig még csak vissza sem ír, hasított belé a magától addig egészen eredményesen távortartott gondolat. Két napja, hogy az utolsó levele beérkezett, tudatosult benne, és türelmetlenül kezdte ujját telefonja képernyőjén lefelé húzogatni, hátha az egyik frissítés betölti végre a válaszlevelet. Megint valami váratlan munkát kaphatott, igyekezett nyugtatni magát, és hogy ne szembesüljön csalódottságával, átkattintott a híváslistára.

Egymás alatt sorakoztak a kimenő, nem fogadott hívások aznap délutánról. Legalább nem csak Karl elérhetetlen, gondolta, és könnyebbnek érezte magát, pedig háromszor kötötte a lelkemre a tegnapi vetítés után, emelkedett fel az asztaltól még egyszer, hogy alaposabban körbenézzen, hogy délután öt, Béka eszpresszó. Biztosan jól emlékszem. Mi jöhetett neki közbe, kezdte tétlenségében törülgetni az egyik foltot az asztalon, hogy még a telefonját sem veszi fel, és furcsa szorongás fogta el, ami egyáltalán nem hasonlított ahhoz a szorongáshoz, amit Karl miatt érzett. Azon a néhány pódiumbeszélgetésen, ahol összefutottunk, gondolkodott tovább, nem olyanak tűnt, mint aki semmibe veszi a tanítványait. A csipkefüggönyös ajtó bevágódott mögötte, amire izgatottan felugrott, de csak az unott pincérlány jött vissza a cigiszünetből. Nem ülhetek itt egész nap, helyezkedett vissza a székre, megnyitotta facebookját, és próbálta felidézni, hogy hívták a másik tanítványt, akivel szintén tegnap este egyezettette a megbeszélést mára. Anna, ez az, Anna.

H. bágyadtan meredt Anna válaszára, aztán lassan, nagyon lassan nekiállt a szomszéd székről összeszedni a kinyomtatott papírlapokat és a laptopját. Indulás előtt még percekig vacakolt a beragadt ernyőjével is, mintha haladékat akarna adni az időnek. Mi van, ha meghalt,

futott át az agyán, amikor végre sikerült kinyitnia. Legalább az Üresholdat dedikáltathattam volna vele előtte, gondolta szórakozottan, és a rozoga szerkezetű, piros ernyő alatt kilépett a zuhogó esőbe.

Ahogy hidegebbek és sötétebbek lettek a napok, úgy tűnt a helyzet is egyre kilátástalanabbnak. Már másfél hónapja tartott zárva minden, beleértve a kávézókát, irodákat, könyvtárakat és mozikat is. Az emberekben kezdte átvenni a pánik helyét a csüggedtség. Hosszú, fázós sorokban álltak a patikák és üzletek előtt az otthon töltött, végeérhetetlennek tűnő munkanapok után. A tompa félelem és a médián keresztül a lelkiismeretekbe plántált felelősségtudat agyonnyomott minden szenvedélyes lázadni akarást. Vigyázzunk egymásra, zengett a tévéből és valamennyi közösségi platformról. Vigyázzunk egymásra, vibráltak az üres autópályák fölött az óriásplakátok, vigyázzunk egymásra, süllyedt el az újra és újra felszínre törő, erőtlen reménykedésekben az egész ország.

Írj hamar Karl, vigyázzunk egymásra, csókollak, gépelte be H., majd nagy lendülettel lecsukta laptopját, bár abban sem volt biztos, hogy előtte megnyomta a küldés gombot. Egyébként mindegy, gondolta, a leveleim csak vattacsomók a hivatásáról szóló szentenciák között, fáradtan a konyha felé indult el, nyilvánvalóan fontosabb most a bel- és külpolitikai helyzet, a nemzetre nehezedő egzisztenciális és pszichés krízis, amit mind ő igyekszik megoldani. Meg, hát persze, húzta el a száját, amíg vizet töltött a vízforralóba, mindent megold értünk, a családunk biztonságáért. Egymás után nyitogatta az ajtókat a konyhaszekrényen. Haza, értünk, pandémia, itt sincs, itt sincs, haza, itt sincs Karl, mikor jössz haza, hazajössz-e, a francba, kiömlött a cukor, Karl, mikor jössz haza, Matild vár. Matildka, kiáltott fel, meg kell szoptatnom, lassan négy óra is eltelt az előző etetés óta, lógatta bele kapkodva az utolsó teafiltert a sötétzöld bögrébe, és még mindig alszik, alszik, de jó neked Matildka, aludj csak, aludj, fáradt bele a korábbi gondolatsorba végleg, alszik édesdeden és én keltsem fel, mert ennie kell, ennie, nekem meg alig van tejem, aludnom kéne, hogy legyen, nem tudok aludni, Karl, hol a méz.

A konyhaablak előtt lengedező fenyőfát bámulta, és egy másik, távoli fenyőfa jutott az eszébe, ami alatt Ádámmal üldögéltek pár éve, még gimnazista korukban egy szilveszter éjszakán. Ádámmal, akivel már soha nem fog sem fenyőfa, sem tölgy, sem semmilyen fa alatt üldögélni. Ősz elején nem ért rá elmenni itthonról, amikor Ádám újra

kereste, pedig lehet, hogy tőle is el akart búcsúzni, mielőtt, hol a méz, tolta félre a fűszereket a polcon, az is elfogyott biztos, nem baj, lemegek holnap, most nem lehet, Matildka alszik, nem hagyhatom itt egyedül, csapta be a konyhaszekrény ajtaját a kellesténél kicsit hangosabban, nem tudok elmenni, nem tudtam elmenni akkor sem, amikor Ádám el akart tőlem búcsúzni, akkor is szoptattam biztos, amikor meghalt.

Csüggedten dőlt hátra a széken, kanalával a forró folyadékot kavargatta, legalább végre megírnám róla azt a történetet, legalább, igen, holnap elkezdem végre. A szobából panaszos nyögdecseles hallatszott, H. pedig hagyta aznap már harmadszor a teáját kihűlni.

Még csak hangol, nyomta le gyorsan a hálószoobaajtó kilincset, de egy pillanatra megtorpant, maga sem értette, miért. A gyerekágy fölött az ablakkeretbe éppen beékelte magát a holdsarló. Keresztülvágta az eget, ahonnan úgy tűnt, vér kezd bugyogni az ablakpárkányon álló, száraz növény cserepébe. Aludnom kéne, dörzsölte meg szemét, sokkal többet kéne aludnom, gondolta, miközben kiemelte a síró csecsemőt a rácsoságyból.

A berácsozott Béka eszpresszó girbegurba alumíniumszékei szomorúan borultak egymásra a teraszon. Vékony lánc kötötte őket össze, bár óránként négyen-ötven ha megfordultak arra a bezárások óta.

Szóval eltemetettél már az első alkalommal, színlelt hunyorogva sértettséget Nikodém, és a halálomban az érintett meg legjobban, hogy nincs tőlem dedikált köteted. Ez azért szép, kicsi lány, de jó, hogy elmesélted, legalább tudom, hol a helyem, nevetett, már a zebrán, hogy a rakparton folytathassák sétájukat. H. zavartan igazgatta fejpántját, szeretett volna valami olyasmit mondani, hogy igazából aggódott, mert tényleg történhetett volna valami, ebben a korban, de nem, ilyet azért mégsem mondhatott.

Ne haragudj a kicsi lány miatt, tette hozzá Nikodém, és leakasztotta füléről a maszkot, nekem kicsi lány vagy, hiába lettél te is egy kicsilány édesanyja. Megtorpant, és jobb lábára nehézkedett. Nem ülhetnének le egy pillanatra, fojtotta vissza felszisszenését, tudom, hideg van, de az én lábam nem bírja most tovább. Nem tett neki jót a legutóbbi, krákogott, kirándulás. H. szó nélkül leült a legközelebbi padra, Nikodém mellé, fél méterrel arrébb tőle. A Duna szürkén hömpölygött előttük. Mintha cipzárral húzták volna össze a vizet és a földet,

a köd kitakarta a pesti oldal valamennyi épületét, csak a folyó menti lámpasor derengett át rajta.

És most dolgozzunk is, szólalt meg Nikodém, és kabátzsebéből egy összegöngyölt paksamétát vett elő. H. szívverése felgyorsult, de továbbra is a Dunát nézte. Nagytestű sirályok sodortatták magukat a Lánchíd felé a semmin ülve, mintha egészen mindegy volna nekik, merre tartanak. H. zsebébe mélyesztve kesztyűs kezét, bakancsos lábát kinyújtotta a kihalt bicikliútra. Összpontosítani próbált, hogy a legmegfelelőbb kifogásokat tudja felsorakoztatni a története védelmében. Nikodém már az első után félbeszakította. H. ekkor, mintha nem is lenne hozzá túl sok köze, a válla fölött a papírlapra sandított. A nyomtatott szövegen virított a rengeteg kérdőjel. Beszéljünk először a karakterekről, javasolta Nikodém. H. érezte, hogy nincs más választása, mint vállalni, ami le volt írva, mégsem állhatta meg, hogy ne próbáljon meg magyarázkodni. De a túlságosan is megvilágító erejű kérdések egyre jobban elbizonytalanították. Nikodémot viszont nem zavarták hümmögései, félbehagyott gondolatai, sőt, egyre lelkesebben kérdezett, egyik kérdésfeltevésével egyszerre fel is állt a padról, mintha már a lába sem fájna, és lendületesen a Batthyány tér felé vette az irányt. Totál tehetségtelennek tarthat, gondolta H., és tétován követte.

Az elbeszélő és Ádám között történt valami a múltban, kérdezte Nikodém. H. felelni akart, de szeme előtt színes vonalak jelentek meg, amelyeket mindenáron letörölni vagy összekötni próbált egymással, de hiába. Ha egyikben sem történt semmi, mi a jelentősége a találkozásnak, kérdezett tovább Nikodém, de H. csak a szanaszét csüngő vonalakra bírt figyelni. Biztos az éjszakázások miatt hallucinálok, gondolta. Nem tudom, nem igazán tudom, motyogta, és egyre kevesebbet hallott Nikodém kérdéseiből, nem tudom, gondolta, nem tudom Karl miért tudta le hajnalban annyival, hogy szeret, és igyekszik mindent hamar elrendezni, amikor nyilvánvalóan nem érdekli, hogy mi van Matilddal és velem, nem tudom, hogy van-e így értelme, mondta hangosan, nem tudom, folytatta magában, sosem ad egyértelmű választ semmire, nem tudom, mondta, nem tudom, gondolta, mit csinálhatnék a várakozáson kívül. Nem tudom.

És miért politikus a férj, hallotta meg Nikodémot ismét. Miért író a másik, nem emlékszem, milyen nevet adott neki, és miért írt verseket az öngyilkos srác is, még mielőtt meghalt volna? Az pedig aztán végképp elfogadhatatlan, hogy a politikus ugyancsak írni akar.

Nikodém egy pillanatra megállt, H.-ra szegezte tekintetét, aztán ismét elindult. A másik pasas meg legyen vasutas, ügyvéd, hittantanár, bármi, csak ne író, költő, művész, gesztikulált egyre szenvedélyesebben, sőt, körözött maga előtt a kezével, a lány meg legyen gyakornok egy catering cégnél, de ő aztán végképp ne akarjon írni, legfeljebb excel-táblázatokat töltögessen ki. Mi értelme van, hogy ír, fordult Nikodém H. felé. Nem tudom, nem gondoltam át, ismételte a lány gépiesen, és elfordította a fejét, nem tudom, gondolta, már majdnem a metrómegállónál, hogy Karl vissza akar-e jönni egyáltalán, fogalmam sincs, mondta, fogalmam sincs, adta fel végleg, mert addigra már csak arra bírt koncentrálni, hogy könnyeit a szemében tartsa. Még ez is, gondolta, a franc akarta elbőgni magát, fordult egész testével a parlament felé, mintha erősen gondolkodna, biztos ez is a kialvatlanságtól van, igyekezett halkan levegőt venni, hogy ne hallatszék a szipogása, mi lesz Matilddal, mi lesz velünk.

H.! mennydörgött Nikodém a háta mögül, világos, hogy mi a baj a szöveggel? H. továbbra is a parlament felé meredt. H.! ismételte meg Nikodém, de a lány nem fordult hátra, a hatalmas épület kupolája fölött, a ködön átderengő dagadt holdat bámulta.

Tudom, hogy nagyon nehéz most neked, mondta Nikodém megváltozott hangon, sejtem, kicsi lány, hogy milyen nehéz, és megértem, hidd el! Megértem, mondta valamivel erőteljesebben, de tíz-húsz év múlva senkit nem fog érdekelni, hogy milyen gondokkal küzdöttél, csak az, ami megvan, amit megírtál. De ne hidd, hogy nem értem, értem én, nagyon is jól. H. erre lassan megfordult, és a férfira nézett. Kipirult, száraz arcbőréen folyt végig a könnye, bele félig nyitott szájába, le az állára, nyakába.

Nikodém tanácstalanul bámulta a nőt. De nem bírt sokáig a nagy, kétségbeesett szemekbe nézni, zavartan órájára pillantott. H., mindjárt indulnom kell, mondta halkan, de előtte figyelj ide egy kicsit, ide tudsz figyelni, kérdezte. H. bólintott. Látod itt ezt a padkát, ütögette meg kabátba húzott kézfejevel a rakpart kőfalát. Ide tesszük ezeket a talpas poharakat a történetedből, és amikor kész lesz, teletöltjük őket borral, és koccintani fogunk arra, hogy megcsináltad. Meg tudod csinálni, mondta és közelebb lépett, hiszen azt csinálsz a szereplőiddel, amit akarsz. Te írod őket. Te találod ki az egészet. Érted? Te találod ki a történetedet!

Az elejtett szavak, úgy tűnt, a fagyott betonra hullanak, még a Batthyány térre begördülő villamos hangja is elgázolta őket. H. gyámoltalanul biccentett, mosolyogni próbált, sálját az arca elé húzta, hogy megtörülje végre a szemét, de Nikodém hirtelen magához vonta, és saját kabátja gallérjába törölte a síró nő arcát, aztán megfordult, és amennyire rossz lába bírta, igyekezett felszállni a villamosra.

H. még napokkal később is maga előtt látta a mélyen barázdált, szakállas arcot, ahogy a jármű párás ablakából aggódva néz le rá, ameddig a szerelvénnel együtt el nem nyelte a köd. Ót. Vagy őt. Ezt nem döntötte el.

Nem jó, lökte magát hátrább az íróasztalától forgószékekén. Ide kell még egy rész, amiből kiderül, hogy Ádám már korábban is vonzódott a nőhöz. Nikodémnek milyen mákja van, kalandozott el, hogy a pandémia ellenére kiengedték a dán filmfesztiválra, bár nekem is, rendezgette össze a szétdobált papírlapokat az asztalán, hogy van némi haladékom. Mire visszajön, már tényleg le kellene adnom valamit, legalább a kisfilm forgatókönyvét, próbált mutatoujjáról ledörzsölni egy tollfoltot, a végén vissza kell fizetnem a támogatást, és akkor aztán még inkább verheti a mellét Karl, hogy nélküle semmire se megyünk.

Az ajtóban egy vigyori, kócos fej villant meg, pár centire az ajtófélfától. H. visszamosolygott rá, majd az órájára pillantott. Három perc húsz másodperc. Ennyi idő alatt kúszik végig a nappalin, gondolta. Bizony Matildka, bizony, anyának ennyi idő alatt kellene megoldania mindent – de hát, hogy ne lenne elég ennyi idő, nem igaz, te kis drága, hát hogy ne lenne elég, emelte fel a földről a hangicsáló gyereket. Pofiját, fülét puszilgatva, gügyögve visszavitte, és ismét letette a másik szoba végébe. A kislány eleinte felháborodottan nyöszörgött, aztán újra örült tempót vett. Ssssss, puff, sssss, puff, ssssz, puff, hallgatta H. lelki-furdalással, ahogy apró kezecskéin hajtja magát öhozzá, pedig már csak azért ült vissza, hogy erőt gyűjtsön a nap további részéhez. Pelenkacsere, öltöztetés, indulás, hogy még be ne sötétedjék, sorolta a teendőket, el ne felejtsek kesztyűt vinni, múltkor is ráfagyott a kezem a babakocsi fogójára, becsapósak ezek a márciusi délutánok! Ráadásul este apám is be fog állítani a nőjével. Ki kellene takarítanom, nehogy megszóljon a kupi miatt, mindenhol lehányt takarók meg pólók hevernek, nézett körbe bágyadtan, és már március közepe van, jutott eszébe ismét, bizony Matildka, bizony, mondta a gyereknek, amikor a kicsi vigyorogva elérte az íróasztala lábát, már március tizenötödike

van, vette fel ismét, és apa még mindig külföldön van, de nem baj, semmi baj, paskolgatta a hátát, örülünk mi neki, hogy van hol lakni, van mit enni, még ezt a hatalmas hercegnős gyerekágyat is megrendelte neked, meg bizony, ugye milyen szép Matildka, meg ez az ugató és farkát csóváló elemes kutyus, már nem is fakadsz tőle sírva, ha bekapcsolom, milyen jó nekünk Matildka, apának meg milyen rossz odakint, csak kétnaponta tud válaszolni, és csak hetente egyszer van ideje lemenni a tengerpartra, és Hortenzia néni akkor sem tarthat veled, de nem ám, mert ő is éjjel-nappal dolgozik, mert ők ilyenek, bizony, kicsi Matild, ilyen dolgozósak, fektette hanyatt az ágyon, hogy kicserélje a pelenkáját, más nem is tud dolgozni, csak ők, fordította vissza, amikor el akart mászni, például Nikodém is azért alszik maximum négy órát, mert nem csinál semmit, biztos azért van ideje az unokáira is, meg arra, hogy válaszoljon, ha elakadok a szöveggel. De apának nincs, mert nála senki nem dolgozik többet, ő minket irigyel, akik egész nap csak gügyögünk és cukiskodunk, és nincs gondunk semmire. Na mi az, éhes vagy, kicsi Matild, na, nincs semmi baj, kimegyünk a levegőre, este meg jön hozzánk a nagypapi, bizony, milyen jó, hogy végre meglátogat minket ő is azzal a kedves, elgondolkodott, Kornélia nénivel.

Még világos volt, de a félbevágott hold már fent volt az égen, amikor H. a nefelejcskekkel borított halványsárga ruhájában szinte futott a Margitsziget szökőkútjához. A Margitsziget kútjához lefelé. Önmaga kedvét keresve jobbra, majd balra fordult, szoknyája hol erre, hol arra pördült, és a combjára csavarodott, ruhaujjába belekapott a szél. Olyan volt, mint egy óriási ligetszépe, aki az éjszakához bontogatja szirmait. Ezúttal hamar elfogyott a türelme, és már csak néha nézett körbe, végül le sem vette a szemét a szökőkút fel- és eltűnő vízszugairól, és tüntetőleg nem állt neki kipakolni a táskájából.

Ott ültem egy padon a túloldalon, csak nem akartam rád kiabálni, hallotta meg maga mögül Nikodém hangját, látni akartam, ahogy megérkezel. H. megkönnyebbülten fordult hátra. De régen találkoztunk, zuhant bele a férfi tekintetébe, de az ímélek sokat segítettek, tette hozzá szemlesütve. Nekem is, hadarta Nikodém. De hát neked miben, kérdezte H. meglepődve. Nikodém válasz helyett bizonytalan mozdulattal végigsimított a szakállán. Gyere, induljunk el, aztán ha valamelyikünk lát egy padot, amelyet megfelelőnek talál, akkor leül rá,

a másik pedig követi a példáját, jó lesz így, indult el, hoztam egy üveg chardonnay-t is, bár biztos megmelegedett, és poharunk sincs hozzá.

Tökéletes lesz, húzódtok félre az útról H., hogy elengedjen egy bringóhintóst, de utána még egy egész konvoj érkezett, aztán biciklisták, cigarettázó, harsány kamaszok, nem törődött velük. Nyüzsgött az egész sziget a sportoló, napozó, flörtölő fiataloktól. H. könnyedén haladt velük szemben a nehéz léptű ember mellett, és úgy érezte magát az oldalán, mint akit kiemelték az időből. Csacsogva mesélte, mik estek meg vele és Matildkával az elmúlt héten, anyjáról, aki most a gyerekkel van, és ugyanúgy időre hazarendeli a kimenőiről, mint gimnazista korában, amikor bulizni járt, és nővéréről, aki végre babát vár. Csak Karlról nem mondott semmit, aki állítása szerint most már tényleg haza fog jönni augusztusban.

Itt jó lesz, rogyott le Nikodém váratlanul egy összekarcolt padra. Átkozott meleg lett, nincs kedvem tovább kutyaolni, magyarázta, amikor látta, H. kételkedve méregeti, talál-e még a piros deszkán egyetlen fenéknyi tiszta felületet.

Itt van ez a nem túl rossz bor motivációnak, kattintotta ki irattáskáját a férfi, és elővette belőle a chardonnayt. Ihatsz az üvegből, én most ügyis szünetet tartok. H. maga alá gyűrte szoknyáját, és közvetlenül Nikodém mellé helyezkedett. Nagyon rég nem ittam, mentegetőzött, amikor meghúzta az üveget, csak pár kortyot kérek, és csak mert retentő szomjas lettem ettől a hőségtől.

Fél óra múlva, amikor felállt, hogy megigazítsa az izzadságtól bőréhez tapadt ruháját, a földön futó borostyánok váratlanul tekeregni kezdtek előtte a földön. Csak a szél támadt fel, nyugtatta magát, a szemközti platánfákon is mozognak a levelek. Lehet, hogy esni is fog, nézte az eget a hatalmas fák lombjain át Nikodém, mintha H. gondolatait folytatná, és mert pillanatnyilag kifogyott anekdotáiból; az idegen országokban és városokban eltöltött bolyongásairól, unalmas és képmutató filmes találkozóiról és könyvdedikálásokról, amelyeken folyton leizzadt, mert régi ismerősei keresztnevei rendre nem jutottak az eszébe.

A szövegről beszélhetünk legközelebb is, mondta az órájára nézve, rád fér egy kis lazítás. H. a szemben lévő padot nézte hunyorogva, amelyikről az imént állt fel egy babakocsis nő a férjével. *Vele* pedig ne törődj, kicsi lány, ne törődj, mondta Nikodém, amikor H. felsóhajtott. Jó, *vele* nem törődöm, ismételte meg H. Csak azt néztem, hogy annak

a padnak a támlájába egy vagina van karcolva. Hát aztán, vontam meg vállát Nikodém, majdnem mindegyiken van egy fasz vagy egy pina.

Igen, fancsalodott el H., olyan tízéves voltam, amikor én is megpróbáltam ilyesmiket rajzolni, igaz, csak papírra, de abból is baj lett. Egy férfi meg egy nő volt rajta meztelenül, azután rajzoltam, hogy az osztálytársaim elmagyarázták, hogyan lesz a gyerek, én meg próbáltam elképzelni, de sehogy sem sikerült. A férfi farkát belerajzoltam a női alakba. Egymás mellett álltak, a kezük össze sem ért. Jó hosszú fasza volt a férfinak, kuncogott, lefelé és fölfelé is kanyarodott. A többi testrészét be sem fejeztem, siettem úszóedzésre vagy hegedűre, már nem emlékszem, de a lapot valószínűleg otffelejthettem az asztalon, mert amikor hazaértem, a konyhapultál apám állt, és gúnyosan maga előtt lengette a rajzot. Hát ez meg micsoda kisasszony? Amikor észrevettem, hogy mi van nála, rá akartam ugrani, hogy kitépjem a kezéből, de ő magasra emelte a papírt, hogy véletlenül se érjem el. Ugráltam, aztán már üvöltöttem is, adja már oda, szét akarom tépni, de ő csak himbálta a lapot tovább, önelégülten. Mit fog szólni ehhez a firkálmányhoz az anyád, heccelt, én meg már sírva könnyörögtem, ne mutassa meg senkinek, hadd tépjem szét, hadd dobjam ki, de amikor este hazaértem a különóráról, már mindketten ott ültek a rajz fölött, és egész este azzal gyötörtek, hogyan juthatott eszembe ilyesmit rajzolni, ráadásul minden bizonyal tanulás helyett.

Nikodém a H. nyakán ütemesen megfeszülő ereket bámulta, csupasz karját és hosszú, barna haját, amit minduntalan mozgó ajkai közé sodort a felerősödött szél.

Aztán, folytatta H., még gyónni is elküldtek, pechemre előtte voltam elsőáldozó. Az összes bűnömet felírtam egy papírra, nehogy kihagyjak valamit, emlékszem, mennyire megörültem az ötletnek, hogyha a torkoskodás meg a lustaság között hadarom el, hogy „erkölcsstelen dolgokat rajzoltam”, akkor talán meg sem hallja Mihály atya, aki amúgy egy kétméter tízcentis, szörnyen mélyhangú pap volt. Meghallotta, de csak annyit fűzött hozzá, miután elmagyarázta, hogy ha nem járok hittanra, akkor el fogok kárhozni, hogyha már rajzolok, akkor lehetőleg csak szép dolgokat rajzoljak. Csak szép dolgokat, ismételte meg H., mintha már a távolból, de nem is értem, miért meséltem ezt el.

Nikodém egészen elkomorodott, aztán ismét rámeredt a lány lúdbőrös térdére. Jó, hogy elmesélted, de én az apád helyében, emelte fel

hangját, aztán csak krákogott egyet, egyébként ezt is meg kellene majd írnod. De csak az öngyilkosod után.

Be fogom fejezni, most már tényleg, tette keresztbe lábát H., és kézfejével vállát dörzsölgette. Nikodém még mindig a lábát nézte. Hiszen te fázol, simította vissza önkéntelen mozdulattal H. felgyűrődött szoknyáját csupasz combjáról, aztán el is kapta a kezét, gyere, induljunk el visszafelé, gyere gyorsan, emelkedett fel a padról, nekem még jelenésem van nyolckor a rádióban.

Addig még másfél óra van, nézett méltatlankodva H. is az időre, amiről addig teljesen megfélekedett, de Nikodémot már elsodorta tőle a szigetről kifelé áramló tömeg. Hidd el, nagyon sajnálom, hogy mindig el kell rohannom, tette hozzá, már a hídon, meghalni se hagyják az embert békében, nemhogy élni. Holnap indulok Brac szigetére és még összepakolni se volt időm.

H.-t megint az a különös szorongás kerítette hatalmába, mint legelső alkalommal, a Békában, csak ezúttal sokkal erősebben. A zsebében zizegni kezdett a telefon. Karl, villant át az agyán, nahát, nem felejtette el, hogy felhívjon, gondolta, de egy gyors kézmozdulattal ki is nyomta, majd visszacsúsztotta a zsebébe a készüléket.

A Margithíd fölött nyughatatlanul köröztek a sirályok.

Ne halj meg, Nikodém, suttozta H., amikor a híd végéhez értek, meg ne halj, én akkor, nekem, kereste a megfelelő szavakat... nekem szükségem van még rád.

Nikodém ekkor végre lelassította lépteit. Ugyan, nem vagyok én Shelley, hogy a többnapos hullámat a víz mossa ki a partra, próbálta leplezni látható megrendültségét. Nem halok meg, kicsi lány, talán még nem, krákogott, talán épp nem is lenne rá okom.

Nikodém ott ült a nyaraló túlméretezett asztala mellett egy szál alsónadrágban, és kérdően meredt a lányra. Mögöttük H. nálánál jóval fiatalabb apja pakolta el a vacsora maradékát, nyakig begombolkozva. A lány Nikodémra nézett és felhúzta vállát, nem ő tehet erről, nem így tervezte, azt hitte, ketten lesznek aznap este, a búcsúzáskor, hisz azért hívta magához, hívta meg ide, magukhoz. Most meg itt izzadnak apjával egy szűk és bűdös konyhában. Nikodém elnézően biccentett fejével. Forralj vizet, kérte a lány az apjától, amikor őket kezdte fürkészni, forralj vizet teához, mondta, mert más hirtelen nem jutott az eszébe. De így is elviselhetetlen meleg van, vetette ellen az apja, mi-

közben egykedvűen a csap alá tartotta a vízfornalót. Nikodém komótos léptekkel elindult felfelé a rozoga csigalépcsőn, ő pedig némán utána, hátában apja tekintetével. Lépteik nyomán víz fakadt a parkettából, minél többet léptek, annál több lyukból bugyogott fel. A hálófülke felé gázoltak, de egy óra is beletelhetett, mire elérték. Amikor a sárgára mázolt ajtó nyelve kattant mögöttük, már a derekukig ért az áradat. Nikodém az ágy szélére ült, csak mellkasától felfelé látszott ki a vízből. Nézte H.-t. A lány valami apró tárgyra lépett, ez elvonta a figyelmét. Amikor odébb sodródott, észrevette, hogy Nikodém nem követi szemével, hanem ugyanarra a pontra mered, amit az imént sajátjának hitt. Nem akarom, hogy elmenj a tengerhez, kiáltott fel kétségbeesetten H. Nikodém, tekintetét le nem véve arról a pontról, ahová addig is bámult, elmosolyodott. Ne aggódj te értem, nem vagyok én Shelley.

H. apja alattuk, valahol a tenger mélyén, csörgött-zörgött a teásporharakkal.

Őrületség, biztos, hogy örülséget csinálok, igazította meg sminkjét a mozgólépcsőn H. a telefonja kamerájában, de nem bírta visszafojtani vigyorgását, ami ezeken a ritka, robbanásszerű alkalmakkor öntötte el az arcát. Ne vigyorogj, legalább ne vigyorogj már, ha ennyire hülye vagy, szólt rá a fornettis bódé koszos üvegéről a tükörképe, különben is lehet, hogy teljesen félreérted ezt az egészet, és ha nem érted félre, már ez is majdnem mindegy, totálisan elvágod a lehetőségét, hogy valaki végre az írásaidal foglalkozzék.

A metróúton a híreket görgette telefonján, hogy valami a nagy izgatottságában lekösse figyelmét. *Egyre többen betegszenek meg a korlátozások feloldása miatt, nézte a szalagcímekeket, Férfi ugrott a Dunába a Margit hídról, a parti őrzőket még mindig keresi.* Nem kapott levegőt. Kellott néhány másodperc, mire magához tért. Milyen szörnyű, gondolta, mióta Ádám meghalt, sokkal jobban megviselnek az ilyen hírek. A lefelé tartó mozgólépcsőn már nem emlékezett semmire, jobbra és balra lépegetett a fülében szóló zene ütemére, még az sem zavarta, hogy egy ideges, kosztümös nő majdnem fellökte, amikor elviharzott mellette.

Ezt akkor sem lenne szabad, futott végig a hátán a kellemes borzongás a gondolattól, hogy végre viszontlátja a férfit, nem lenne szabad, repült lefelé a lépcsőről kivágott ruhájában, mintha egy láthatatlan erő lökte volna el az elfogyó fokról, amin addig álldogált. Ezt most nem kéne elrontani, kutatott magában kapaszkodók után, nem szabad,

figyelmeztette magát ismét, de az égen egyre nagyobb foltban terült szét a telihold hideg, lucskos fénye, és minduntalan letolta porondjáról a józanul köréje úszó felhőket. Lehunyta szemét, és visszasedült az álom félhomályába. Nem, nem szabad, suttogta meggyőződés nélkül. Ne aggódj te értem, nem vagyok én Shelley. Ne aggódj, kicsi lány, ülj ide az ölembe, duruzsolta Nikodém. H. némán engedelmeskedett. Pókhálóvékony trikója alatt megkeményedtek mellbimbói. Mintha fémkanál esett volna alattuk a konyhakőre. Az az átkozott telihold, gondolta H., és lehajolt, hogy a víz alól felhozza a leesett tárgyat, de hiába tapogatózott utána a sötétben.

Kilépve a szabad levegőre, a parlament fölötti viharos égboltra meredt. Valahol, a felhők fölött, a telihold már készülődött ellene. Riadtan nézett körbe a szempillantás alatt kiürült rakparton, és érezte, hogy most ér körbe minden, de még nem értette pontosan, hogy ez mit jelent. Kezében a kéziratot szorongatta, amelyet kinyomtatva akart átnyújtani Nikodémnek. Igen, nem átadni, hanem átnyújtani. Nikodémnek, aki nincs itt, szédült meg H., és a kőkorlátnak dőlt. Ez meg mi, kiáltott fel hirtelen. A kőfal párkányán, valamivel arrébb, egy poharat vett észre. Egyetlen üveg poharat, mellette félüveg vörösbor. Ez meg mi, húzta össze szemöldökét, miközben már kezdte érteni a felfoghatatlant. Torka összeszorult, hát mégis! Nikodém, Nikodém, drága Nikodém, nem akarom, hogy elmenj, kiáltotta a vízből kiemelkedő mellszobornak, nem akarom, hogy elmenj, épp most, amikor végre, lihegte. Nikodém, tekintetét le nem véve arról a pontról, ahová addig is bámult, elmosolyodott. Nem akarom, hogy elmenj, nem akarom, látta meg H. újra a felhő mögül kibukkanó teliholdat.

Bő félóra múlva H. viharos érzelmeinek helyén csak egyszerű és világos feladatok maradtak. Te írod őket, te találd ki az egészet, ismételte el H., és az elejtett szavak megtalálták benne a helyüket, a Batthyány térre begördülő villamos sem tompította le őket. Tiéd a történet.

Te találd ki az egészet, suttogta, már hazafelé menet, te találd ki, szedegette össze kapkodva legfontosabb holmijait, te találd ki, csak haza ne érjen reggelig, te találd ki, ismételte, amikor már csak néhány apróságot kellett belegyömöszölnie a táskájába, te találd ki, zárta be az ajtót, majd a két bőrönddel és Matildka hordozójával a karján kilépett a házból, hogy elinduljon a pályaudvar felé.

A rakpartra feltartóztathatatlanul tört be a hajnal, már az első napsugarak telibe találták azt a félreeső padot, amelyiken unott nő cigarettázott. Mellette szakállas férfi, szakadt kabátban fordult krárogva a másik oldalára. Egy kutyát sétáltató asszonyság fejcsóválva haladt el előttük, és fintorgott, amikor a földön fekvő férfi kinyújtott karjával felborított egyet a pad lábánál sorakozó üvegek közül. A cigarettázó nő egykedvűen nézte, ahogy az üveg szájából szivárgó bor lassan ráfolyik a férfi kabátjára. Elnyomta a csikket a pad karfáján, ügyelve rá, ne hulljon hamu a részeg fejére, aztán keresztbe tett lábára könyökölt, és a Duna közepén éppen akkor elúszó üres matracban kezdett gyönyörködni.